

ЗМІСТ

<i>Вступ</i>	20
I. НА ПОНТІЙСЬКОМУ КОРДОНІ	27
РОЗДІЛ 1. Край світу	28
РОЗДІЛ 2. Поява слов'ян	40
РОЗДІЛ 3. Вікінги на Дніпрі	51
РОЗДІЛ 4. Північна Візантія	61
РОЗДІЛ 5. Ключі від Києва	72
РОЗДІЛ 6. Pax Mongolica	83
II. СХІД ЗУСТРІЧАЄ ЗАХІД	99
РОЗДІЛ 7. Творення України	100
РОЗДІЛ 8. Козаки	113
РОЗДІЛ 9. Східна Реформація	128
РОЗДІЛ 10. Велике повстання	143
РОЗДІЛ 11. Дніпровський розкол	156
РОЗДІЛ 12. Вирок Полтави	168
III. МІЖ ІМПЕРІЯМИ	183
РОЗДІЛ 13. Нові обрії	184
РОЗДІЛ 14. Книги Буття	201
РОЗДІЛ 15. Прозорий кордон	219
РОЗДІЛ 16. Час змін	235
РОЗДІЛ 17. Незавершена революція	249

IV. СВІТОВІ ВІЙНИ	265
РОЗДІЛ 18. Народження нації	266
РОЗДІЛ 19. Втрачена мрія.....	283
РОЗДІЛ 20. Комунізм і націоналізм.....	300
РОЗДІЛ 21. Сталінська фортеця.....	321
РОЗДІЛ 22. Гітлерівський Lebensraum.....	338
РОЗДІЛ 23. Переможці	359
V. ОБРІЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ.....	375
РОЗДІЛ 24. Друга радянська республіка	376
РОЗДІЛ 25. Прощавай, Леніне!.....	396
РОЗДІЛ 26. Майдан Незалежності.....	417
РОЗДІЛ 27. Ціна Свободи	434
РОЗДІЛ 28. Новий світанок.....	446
<i>Епілог. Перечитування історії.....</i>	<i>460</i>
<i>Подяки.....</i>	<i>469</i>
<i>Хронологічна таблиця.....</i>	<i>470</i>
<i>Хто є хто в українській історії.....</i>	<i>483</i>
<i>Рекомендована література</i>	<i>491</i>
<i>Алфавітний покажчик.....</i>	<i>499</i>

Рис. 1. Грецькі колонії, 770—100 рр. до н. е.

Рис. 2. Київська Русь у 980—1054 рр.

Джерело: Zenon E. Kohut, Bohdan Y. Nebesio, and Myroslav Yurkevich, *Historical Dictionary of Ukraine* (Lanham, Maryland, Toronto, Oxford: Scarecrow Press, 2005)

Рис. 3. Руські князівства близько 1100 р.

Джерело: *The Cambridge Encyclopedia of Russia and the Former Soviet Union* (Cambridge: Cambridge University Press, 1994)

ВСТУП

Українці мають таке саме право пишатися своєю роллю у зміні світу, як ірландці, шотландці та інші нації, про які написано книжки, що підтверджують їхні претензії на формування історії людства. У грудні 1991 року, коли українські громадяни масово пішли голосувати за незалежність, вони одночасно списали Радянський Союз на смітник історії. Тодішні події в Україні мали далекосяжні міжнародні наслідки й справді змінили хід історії: уже за тиждень після українського референдуму розпався Радянський Союз і президент Джордж Буш оголосив про завершення тривалої та виснажливої «холодної війни».

Потім світ побачив Україну на телеекранах у листопаді 2004 року, коли вдягнений у святковий помаранчевий колір натовп заповнив вулиці та площі Києва, вимагаючи справедливих виборів, і таки домогся свого. Помаранчева революція дала спільну назву численним «кольоровим революціям», що прокотилися від Лівану до Сербії й від Грузії до Киргизстану, сколихнувши авторитарні режими. Кольорові революції не змінили пострадянського світу, але залишили по собі тривалі спогади й надію на те, що одного дня все може змінитися. Українці знову з'явилися на телеекранах усього світу в листопаді та грудні 2013 року, коли заповнили київські вулиці, цього разу на підтримку тісніших зв'язків з Європейським Союзом. У час, коли рівень захоплення Європейським Союзом досяг наднизької позначки серед його членів, готов-

ність українців виходити на вулиці та стояти там за мінусової температури дні, тижні й місяці здивувала та надихнула жителів Центральної та Східної Європи.

Події в Україні набули неочікуваного та трагічного повороту на початку 2014 року, коли зіткнення між мітингарями та урядовими військами жорстоко спотворили святкову, схожу на вуличні гуляння атмосферу початку протестів. Просто перед телекамерами міліцейські спецпризначенці та снайпери відкрили вогонь, поранивши та вбивши десятки проєвропейських демонстрантів. Ці зображення шокували світ. Таку саму реакцію викликала й російська анексія Криму в березні 2014 року, а трохи пізніше, тієї весни, гібридна воєнна кампанія Москви на Донбасі, на сході України. У липні знищення проросійськими сепаратистами малайзійського літака з майже 300 особами на борту перетворило конфлікт із російсько-українського на справді міжнародний. Події в Україні мали потужний вплив на європейські та світові справи, змусивши політиків говорити про «битву за майбутнє Європи» та повернення «холодної війни» в ту частину світу, де вона, здавалося, завершилася 1991 року.

Що спричинило українську кризу? Яку роль у цих подіях відіграє історія? Що відрізняє українців від росіян? Хто має права на Крим та Східну Україну? Чому українські події мають важливі міжнародні наслідки? Подібні питання, що останніми роками порушувалися знову й знову, заслуговують на докладні відповіді. Щоб зрозуміти тенденції, що лежать в основі поточних подій в Україні, та їхній вплив на світ, потрібно зрозуміти їхні витoki. Це в найзагальніших рисах і є головним завданням моєї книжки, написаної з надією, що історія може допомогти зрозуміти сучасність і в такий спосіб вплинути на майбутнє. Хоч зараз складно (якщо взагалі можливо) передбачити результат та довгострокові наслідки нинішньої української кризи або майбутнє України як держави, подорож у минуле допоможе нам розібратися

в потоці щоденних новин і дасть змогу вдумливіше реагувати на події й формувати їхні результати.

Ця книжка являє собою *longue durée*¹ історію України від часів Геродота до занепаду СРСР і нинішнього російсько-українського конфлікту. Однак як можна «запакувати» понад тисячу років історії країни розміром із Францію, з 46 млн громадян сьогодні й сотнями мільйонів, що жили тут протягом тисячоліть, у кілька сотень сторінок? Потрібно шукати й добирати найважливіше, як це завжди робили історики. Однак їхні підходи відрізняються. Засновник сучасної української історіографії Михайло Грушевський (1866—1934), один із героїв цієї книжки та вчений, чийм ім'ям названо кафедру історії України в Гарвардському університеті, розглядав свій предмет як історію нації, яка існувала з незапам'ятних часів і знала періоди розквіту, занепаду та відродження, а останньою її кульмінацією вважав розбудову української державності під час Першої світової війни та після неї.

Грушевський заклав підвалини української історії як окремої галузі досліджень, але багато хто з його критиків та послідовників піддавав сумніву такий підхід. Учні Грушевського наголошували на історії української державності; радянські історики подавали історію України як історію класової боротьби; деякі західні автори підкреслюють її багатонаціональний характер; сьогодні дедалі більше науковців схиляються до транснаціонального підходу. Останні тенденції в написанні української та інших національних історій вплинули й на мою розповідь. Я також використав недавній культурологічний поворот в історичній науці та дослідженнях історії національної самосвідомості. Питання, що я їх пору-

¹ Довготривалий (*фр.*). Таку назву отримала методика історичних досліджень, запропонована представниками французької «школи анналів», що надавала перевагу дослідженню тривалих історичних структур над подіями, тобто «короткою» історією. Представники цієї історичної школи намагалися відтворити «тотальну історію», що являла б собою опис усіх зв'язків, що існують у суспільстві, — соціальних, економічних, культурних тощо. (*Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.*)

шую, сформовані сучасністю, але я намагався зробити все, щоб не проектувати сучасних особистостей, симпатій, ідей, мотивів та почуттів на минуле.

Назва цієї книжки, «Брама Європи», є, звісно ж, метафорою, але не треба сприймати її легковажно чи відкидати як маркетинговий хід. Європа — це важлива частина української історії, так само як і Україна — європейської. Розташована на західному краю Євразійського степу, Україна протягом багатьох століть була брамою Європи. Інколи, коли «брама» зачинялася внаслідок війн чи конфліктів, Україна допомагала зупинити іноземні навали зі сходу та заходу; коли ж «брама» була відчинена, як це найчастіше траплялося в українській історії, вона правила за міст між Європою та Азією, сприяючи обміну людьми, товарами та ідеями. Протягом століть Україна також була місцем зустрічі різних імперій — від Римської до Османської, від Габсбургів до Романових. У XVIII столітті Україною керували з Санкт-Петербурга й Відня, Варшави та Стамбула. У XIX столітті з цього переліку лишилися тільки перші дві столиці. У другій половині XX століття на більшості українських земель панувала лише Москва. Кожна з імперій претендувала на землю та її багатства, залишаючи відбиток на ландшафті та характері населення, сприяючи формуванню особливої прикордонної ідентичності та духу.

«Народ» та «нація» — це важливі, хоч і не домінуючі категорії аналізу та елементи історії, які, поряд з ідеєю Європи, визначають характер цієї розповіді. Ця книжка оповідає історію України згідно з кордонами, які визначили етнографи та картографи кінця XIX — початку XX століття і які часто (але не завжди) збігалися з кордонами сучасної Української держави. Вона простежує розвиток ідей та характерні особливості, що єднають ці землі від часів Київської держави, відомої в історіографії як Київська Русь, і до постанов сучасного націоналізму, та пояснює походження сучасної Української держави й політичної нації. Водночас оповідь фокусує увагу на

українцях як найбільшій демографічній групі, а згодом — головній силі, що стояла за створенням сучасної нації та держави. Вона водночас приділяє увагу й національним меншинам України, особливо полякам, євреям та росіянам, і трактує сучасну багатоетнічну та багатокультурну українську націю як таку, що ще формується. Українська культура завжди існувала в одному просторі з іншими культурами й від самого початку змушена була шукати *modus vivendi*¹ з «іншими». Здатність українського суспільства долати зовнішні та внутрішні кордони й узгоджувати ідентичності, створені ними, є головною особливістю історії України, представленої в цій книжці.

Політичні події, вітчизняні та світові, створюють зручну сюжетну лінію, та під час написання цієї книжки я переконався, що географічні, екологічні та культурні чинники триваліші в часі й тому мають найбільший вплив у довгостроковій перспективі. Сучасна Україна, якщо розглядати її з точки зору *longue durée* культурних напрямків, є результатом взаємодії двох рухомих кордонів: один — між євразійськими степами та східноєвропейським лісостепом, інший — між східним та західним християнством. Перший кордон розділяв також осіле й кочове населення і — як наслідок — християнство та іслам. Другий бере початок від поділу Римської імперії між Римом і Константинополем і позначає відмінності в політичній культурі європейського заходу та сходу, що існують дотепер. Рух цих кордонів, що відбувався протягом століть, привів до утворення унікального набору культурних рис, що сформували основи сучасної української самосвідомості.

Про історію України неможливо розповідати, не згадуючи історії її регіонів. Культурний та соціальний простір, створений рухом кордонів, був неоднорідним. Щоразу, як державні та імперські кордони перетинали українську етнічну терито-

¹ Дослівно: «спосіб жити» — латинська фраза, що означає згоду сторін співіснувати з різними поглядами на певний об'єкт незгоди.

рію, вони утворювали окремі культурні простори, що стали основою для українських регіонів, — колишнє підугорське Закарпаття; півдавстрійська в минулому Галичина; Поділля та Волинь, що були під контролем Польщі; козацьке Лівобережжя Дніпра з пониззям цієї річки; Слобідська Україна і, нарешті, узбережжя Чорного моря та Донецький басейн, колонізовані за часів Російської імперії. На відміну від моїх попередників, я не намагаюся розглядати історію різних регіонів (таких як російська та австрійська частини України) в окремих розділах книжки, а переважно описую їх разом, здійснюючи порівняльний аналіз їхнього розвитку в конкретний період.

І наостанок — кілька слів про термінологію. Пращури сучасних українців жили в десятках різних домодерних та модерних князівств, королівств, імперій і протягом історії мали різні назви та особливості. Для позначення своєї землі вони використовували два основні слова — «Русь» та «Україна». Термін «Русь» (латиницею — «Rus'»), принесений до цього регіону вікінгами в IX—X століттях, був перейнятий населенням Київської Русі, яке прийняло їхніх князів та воїнів до свого товариства і слов'янізувало їх. Предки сьогоднішніх українців, росіян та білорусів прийняли назву «Русь» у формах, що варіювалися від скандинавської/слов'янської «Русь» до еллінізованої «Россия». У XVIII столітті московські царі визначили останню форму офіційною назвою своєї держави та імперії.

Українців називали по-різному, залежно від періоду та регіону, де вони жили: русини — у Польщі, рутени — в імперії Габсбургів, малороси — в Російській імперії. У XIX столітті будівничі української нації вирішили покласти край цій плутанині, відмовившись від назви «Русь» і чітко відокремивши себе від решти східнослов'янського світу, особливо від росіян, і вибрали назви «Україна» та «українці» для позначення своєї землі та етнічної групи як у Російській імперії,

так і в Австро-Угорщині. Назва «Україна» має середньовічне походження й на початку раннього Нового часу стосувалася козацької держави в Наддніпрянській Україні. У колективній свідомості громадських діячів ХІХ століття козаки, більшість із яких мала місцеве походження, становили основу українців. Щоб поєднати «руське» та «українське» майбутнє, Михайло Грушевський назвав свою видатну 10-томну працю «Історія України-Руси». Фактично кожен, хто сьогодні пише про українське минуле, мусить уживати два або навіть більше термінів для позначення предків сучасних українців.

У цій книжці я використовую термін «Русь» переважно (але не винятково) щодо середньовічної доби. Термін «руси-ни» застосовую до українців раннього Нового часу, а «українці» — коли пишу про новітній час. З моменту проголошення незалежної Української держави 1991 року всіх її громадян стали називати українцями, незалежно від етнічного походження. Така номенклатура відображає поточні норми західної академічної історіографії і, хоча й викликає деякі ускладнення, сподіваюся, не спричинить плутанини.

«Прийди і виждь», — писав анонімний автор «Історії Русів», одного з основоположних творів модерної української історіографії, наприкінці передмови. Я не можу уявити кращого завершення й для цієї передмови.